

MIDDAG

De kinderen van Bagdad spelen tussen het puin van de Golfoorlog, waarvan de littekens nog steeds het straatbeeld bepalen. Op de plechtigheid ter nagedachtenis van het bombardement op de Amirya-bunker scanderen ze anti-imperialistische leuzen.

van de familie van de 400 burgers die er het leven lieten", aldus Saddam.

"Europa heeft een verkeerd beeld van de Iraakse bevolking; slechts een minderheid bestaat uit fanaticelingen."

De dag na de presidentiële TV-toespraak wordt er gedrumd aan de tralies die de schuilkelder omgeven. Aan de ingang vormen honderden schoolkinderen een erehaag. Ze zingen rouwliederen, maar scanderen ook anti-imperialistische leuzen. Vooral ex-presi-

dent Bush moet het ontgelden. Een affiche die Bush voorstelt als een duivel die de aardbol in zijn klauwen gevangen houdt, spreekt boekdelen. Telkens wanneer er een fotograaf in hun buurt komt, gaan de handen van de schoolkinderen de hoogte in en wordt het vredebesteken getoond.

Beschut tegen de zon door een tentzeil zitten honderden genodigden te luisteren naar een filmharmonisch orkest. Sereen luisteren de gasten naar talloze toespraken. "Op 13 februari 1991 veranderden de Amerikanen een

burgerlijke schuilplaats in een hel", spreekt de minister van Informatie en Cultuur, Hammid Yousif Hummadi. "Net zoals in Hiroshima en Nagasaki bombardeerden de Amerikanen hier een civiel toevluchtsoord. In koelen bloede vermoordden ze meer dan 400 mensen, waaronder talloze kinderen en vrouwen. Is dit wat de Amerikanen verstaan onder 'bescherming van de burgers'?" Binnenin de bunker is een heuse lichtshow opgezet. Op de plek waar twee raketten een krater sloegen, moet een wirwar van rode buislampen het toenmalige inferno voorstellen. De rest van de bunker wordt verlicht door kaarsen. Enkele spots zijn gericht op dodenkransen en foto's van de slachtoffers. Het geheel oogt tamelijk luguber; ik krijg er koude rillingen van. Dat zal ook wel de bedoeling zijn: afgrijzen en medelijden opwekken bij buitenlandse journalisten, zodat de Amerikanen internationaal worden veroordeeld voor hun militaire acties.

Een fanfare speelt 's avonds aan de ingang van het Palestine-hotel. Auto's toeteren en minibuses zitten overvol met zich schor schreeuwende mensen. Een Iraakse man en vrouw zijn getrouwd. De traditie wil dat familie en vrienden het bruidspaar begeleiden naar het luxehotel waar de huwelijksnacht wordt doorgebracht. Vóór de oorlog kon de middenklasse zich dit nog veroorloven. Nu zijn dergelijke trouwpartijtjes alleen weggelegd voor de rijke burgerij. Een huwelijksfeest kost al gauw 50.000 dinar. Het hotelpersoneel klaagt. Het is gebruikelijk dat de bruidegom na de huwelijksnacht de met bloed bevlekte lakens toont aan zijn ouders. Tegenwoordig is er een nijpend gebrek aan waspoeder en zeep. Het reinigen van de bruidslakens wordt stilaan een probleem.

Voor zover ik kan nagaan, verblijven er nog maar vier landgenoten in Bagdad. Mia al Dakhil Sadoon was Belgische, trouwde met een Iraakees en heeft nu de nationaliteit van haar echtgenoot. De pater redemptoristen Vincent Van Vossel en Lucien Cop werken al meer dan twintig jaar in Irak. En Pater Michel De Myttenaere, karmeliet, wil na tien jaar niet meer weg uit Bagdad. "In Europa heeft men een totaal verkeerd beeld van de Iraakse bevolking", zegt hij. "De fanaticelingen vormen hier slechts een minderheid." Pater De Myttenaere houdt hier gebeds-

stonden, organiseert conferenties en zet retraites op touw. "Op zondag zit de kerk hier altijd vol. Je mag niet vergeten dat de eerste christenen hier al eeuwen geleden woonden." Tijdens de Golfoorlog sloegen heel wat katholieken op de vlucht uit angst voor represailles. Toch bekijkt pater De Myttenaere de toekomst optimistisch: "Zelfs kinderen van moslims noemen me *Vader Michel*, en moslimfamilies met problemen komen naar me toe om raad te vragen." Pater Lucien Cop (84) woont sinds 1960 in de Iraakse hoofdstad. "De gevolgen van de Golfoorlog zijn zwaar voor de bevolking", vertelt hij. "Er is veel armoede. Zelfs de goeude middenklasse heeft het moeilijk. Maar de Arabische hoogmoed houdt de mensen recht. Ze willen bewijzen dat ze de problemen het hoofd kunnen bieden zonder de hulp van het Westen."

"Saddam wilde ons uitmoorden. Ons verzet werd brutaal in de kiem gesmoord."

Na een week Irak begin ik het klappen van de zweep te kennen. Ik besluit zonder de toestemming van het ministerie van Informatie een tocht naar Babylon te wagen. Onderweg slaag ik erin om tientallen militaire controleposten zonder kleerscheuren door te komen. Een vriendelijke glimlach, de Arabische groet "*Salaam wa laykoom*" (vrede zij met u) en het toverwoord *Belgie* volstaan om het vertrouwen van de militairen te winnen. Het bezoek aan Babylon is een tegenvaller. De toegangspoort, de stadswallen en de processieweg vormen de voornaamste overblijfselen uit de roemrijke geschiedenis van deze bijbelse stad.

Op een nabijgelegen heuvel wordt een militaire uitkijkpost gebouwd. Wanneer ik die heuvel tracht te bereiken, word ik vriendelijk doch vastberaden door soldaten tegengehouden. Met een uitgestreken gezicht zeg ik dat ik dacht dat het gebouw tot het oude gedeelte van Babylon behoorde. Het legerkantoorje zit in een oogwenk vol nieuwsgierigen. Na een vriendelijke aai over het hoofd van de zoon van een officier is het ijs gebroken. "Kom volgende jaar nog maar eens terug", zegt een van de officieren. "Dan is het gebouw volledig afgevoerd en geef ik u een rondleiding."

In een volks restaurant word ik even later aangestaard alsof ik van een andere planeet kom. Er wordt gefluisterd en druk gegeesticuleerd door de Arabische mannen. Er zit